

gans d'un colós que viu devorant la vida dels individus. Però fins col·locant-se en aquesta perspectiva, respondrem que una cosa és la massa i altra ben diferent l'organització, que suposa varietat i iniciativa. Es aquella massa amorfa el suport de totes les tiranies, i aquestes arrèlen tant més fàcilment en un poble, quant menys perfecta és la seva constitució social, més gran el seu retràs polític, menys fina la seva sensibilitat ciutadana. Cap sofriment no és comparable a veure's perdut en la negror del caos; Dant ja en parlava. La vida és precisament diferenciació, i la mort el retorn a la uniformitat. Una reunió d'homes en la que els individus representin alguna cosa, una varietat, una personalitat, una seriació, una jerarquia, serà quelcom d'orgànic, vital o una organització diferenciada i relacionada, especialització i col·laboració, individualització i síntesi.

Esperits forts objectaran, ben segur, que això és romàntic, dinovè i rerassagat. Però més antigues són les tiranies i l'abjecció. Davant l'onada reaccionària que nega una bona part del món actual, sols la flor de la civilització, que ha fet consubstancial amb el seu esperit aquesta gran victòria humana que és la llibertat, conservarà l'honor de l'espècie. I les aigües tornaran a nivell, passarà aquesta hora trista i fugaç, com tantes altres en la història, i la humanitat sentirà, un dia, la vergonya d'aquests deliquis cerebrals que intenten justificar tots els absolutismes.

No us venguessiu, no, la vostra magnífica independència per una classificació administrativa que us faria uns instruments desgraciats d'aquest monstre acèfal dels temps moderns que és l'organització de l'Estat, hipertròfic i omnipotent. Perill que porta així mateix en el seu si el de la descatalanització, que pot ésser ràpida, dels metges de Catalunya.

Contra d'això devem defensar-nos marcant agudament la nostra personalitat catalana. Davant del fet, de la forta realitat, de la cohesió i la vida de les nostres institucions, hauria d'ésser molt gran el poder dels enemics, perquè poguessin destruir-les. Treballem i diferenciem-nos. Cosa que no exclourà mai la cordialitat, la fraternitat amb els companys d'Espanya i de tot el món, perquè mai no s'ha de confondre l'amistat i l'afecte amb la renúncia de les pròpies conviccions i la insatisfacció de les necessitats.

¿Qui el podria negar, el fet de la diferència? No pretenem tenir qualitats que ens enlairin per damunt dels altres, perquè coneixem bé els nostres defectes, que són nombrosos i difícils de vèncer. Aspirem a definir-nos més cada dia. I ho volem per manament racial, i també ho volem per conveniència: perquè ens ve imposat per la sang i, al mateix temps, perquè la raó ens diu que ens serà útil. Perquè, amics, són sempre les formes més resistents i ufanes aquelles més adequades, les que millor responguin a les condicions pròpies i ambientals.

Ningú no serà tan ignorant que pensi que Medicina Catalana és una denominació arbitrària, ni podrà dir ningú que els entusiasmes de l'hora portessin, en